

Vergaderjaar 1984–1985

18 525

Wijziging van de Wet op het voortgezet onderwijs, houdende een herziene regeling met betrekking tot het gradenstelsel en in verband daarmee ook wijziging van de Overgangswet WVO

Nr. 8

EINDVERSLAG

Vastgesteld 21 maart 1985

Na kennis te hebben genomen van de inhoud van de memorie van antwoord en een daarbij gevoegde nota van wijziging bleek er in de vaste Commissie voor Onderwijs en Wetenschappen¹ bij enkele fracties nog behoefte te bestaan aan het naar voren brengen van onderstaande vragen en opmerkingen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hadden met belangstelling kennis genomen van de reactie van de regering op de door hen aangehaalde problemen en vragen. Ze zegden de regering daarvoor dank. Toch was bij hen nog een aantal vragen gebleven.

In de eerste plaats wezen deze leden nog eens op de inconsequentie die in de voorgestelde structuur ligt. Zij doelden daarbij op de tweedeling die ook nu reeds in de structuur van het voortgezet onderwijs voorkomt. Even los van bevoegdheden van docenten geredeneerd zal ieder toch tot de conclusie moeten komen dat ook in het groeiende taalgebruik er sprake is van een eerste en een tweede fase in het voortgezet onderwijs. Dat onderscheid wordt naar hun mening ook in de HOS-nota aangebracht. Deze conclusie wordt naar hun mening bevestigd als naar de doorstromingsregelingen binnen het systeem wordt gekeken. Zo is bijv. een MAVO-abituriënt in de verticale doorstroming toelaatbaar tot HAVO, maar ook tot MBO. De LBO-abituriënt is als regel toelaatbaar tot MBO. Een inconsequentie binnen dit systeem vormde het HBO. Dit laatste is breed onderkend en het HBO wordt dan ook uit deze structuur gehaald, en overgebracht naar het hoger onderwijs. Hiervan uitgaande geeft het MBO evenals HAVO/VWO weer toelatingsmogelijkheid tot het hoger onderwijs. Ook in het HOS-overleg is naar de mening van de P.v.d.A.-fractie nog duidelijk gebleken dat de tweedeling in de structuur tussen basis- en hoger onderwijs breed aanvaard is, en dat de scheiding ligt op 3 à 4 jaar na de basisschool, al naar gelang de schoolsoort. Na die 3 à 4 jaar moeten leerlingen opnieuw keuzes maken die hun mogelijkheden verder verenigen.

Wat ligt nu meer voor de hand, zo vroegen genoemde leden zich af, om daar waar uitgegaan wordt van een tweeledig systeem en de bevoegdheidsregeling teruggebracht wordt van drie naar twee niveaus, de principebeslissing te nemen of de laagste bevoegdheid op de 1e fase van toepassing te doen zijn en de hoogste bevoegdheid op de 2e fase. Het zou volstreekte helderheid geven. In de verdere argumentatie op dit punt, volgden de leden van de P.v.d.A.-fractie de volgorde van de memorie van antwoord.

¹ Samenstelling:

leden: Van Ooijen (PvdA), voorzitter, Dees (VVD), Konings (PvdA), Evenhuis (VVD), Worrell (PvdA), Hermes (CDA), Beinema (CDA), Kraaijeveld-Wouters (CDA), Lansink (CDA), Andela-Baur (CDA), ondervoorzitter, Niessen (PvdA), Van Baars (CDA), Mik (D'66), Wagenaar (RPF), Van der Vlies (SGP), Wallage (PvdA), Willems (PSP), Den Ouden-Dekkers (VVD), Dijkstal (VVD), Franssen (VVD), Ernsting (CPN), Vermeend (PvdA), Leijnse (PvdA).
plv. leden: Ter Veld (PvdA), Braams (VVD), Van der Doef (PvdA), Kamp (VVD), B. de Vries (CDA), De Boer (CDA), Mateman (CDA), Couprie (CDA), Janmaat-Abée (CDA), Hennekam (CDA), Groenman (D'66), Schutte (GPV), Ubels-Veen (EVP), Dijkman (groep Scholten/Dijkman), Van Rey (VVD), Korhals (VVD), Lucassen-Stauttener (VVD), Lankhorst (PPR), Poppe (PvdA), Toussaint (PvdA).

De regering zegt met betrekking tot het kennis- en vaardigheidsniveau dat delen van de 2e fase een universitair niveau vereisen. Het HBO doet hier naar hun mening niet terzake, zoals eerder betoogd rekenden zij dat tot het hoger onderwijs. Overigens onderschreven zij wel de stelling dat universitair niveau noodzakelijk kan zijn. Zij wilden er echter op wijzen dat de regering zelf aangeeft dat in salair opzicht het MBO een adequate beloning geeft voor universitair geschoolden. Genoemde leden onderschreven echter ook de stelling dat naar functie gezien een afwijking tussen de verschillende onderwijsvormen in de tweede fase noodzakelijk kan zijn. Zij wezen erop dat ook de regering dat standpunt huldigt. In het wetsvoorstel wordt de mogelijkheid geboden vakken aan te wijzen in het MBO waarvoor een eerstegraads bevoegdheid vereist is. Naar de mening van de leden van de P.v.d.A.-fractie moet de omgekeerde weg bewandeld worden. Het MBO hoort tot de 2e fase, in beginsel dus een eerstegraads bevoegdheid, waarbij vakken aangewezen worden waarvoor een tweedegraads bevoegdheid vereist is.

Hoe, zo vroegen de leden zich af, kan de regering op dit punt zulke pertinente beweringen doen, waar de memorie van antwoord stelt dat 'afstemming op de specifieke behoefte van het MBO nog nader moet worden uitgewerkt'? Op dit punt wordt een notitie toegezegd. Het kwam genoemde leden gewenst voor deze notitie te ontvangen alvorens het wetsvoorstel plenair aan de orde kan komen. Verder wilden deze leden een onderbouwing zien voor de gedachte dat kiezen voor het 1e graadsgebied met afwijkingen naar beneden de regeling voor het MBO nog ingewikkelder en ondoorzichtiger zou maken dan afwijkingen naar boven vanuit het 2e graads gebied. Het argument van de scholengemeenschap LBO-KMBO-MBO-leerlingenstelsel, en de daarin geldende verschillen in 1e en 2e graadsgebied, sprak genoemde leden niet aan. Zij wezen erop dat dit in iedere MAVO-HAVO-VWO voor zal komen, en vooral bij de nieuw te creëren mogelijkheid HAVO-MBO-w.o..... ontging hun de logica van de redenering van de regering.

De leden van de P.v.d.A.-fractie waren de regering erkentelijk voor de tegemoetkoming door inschakeling van de Commissie van Beroep zoals door hen gevraagd. Wat zij niet begrepen in de nota van wijziging was de volgende toevoeging van artikel 52: 'tot het verminderen van de omvang van de betrekking'. Naar hun oordeel betreft het dan ontslag uit een deel van de betrekking, en tegen ontslag is beroep mogelijk. Genoemde leden wilden weten of er terzake jurisprudentie is, waaruit blijkt dat enige Commissie van Beroep een beroep tegen ontslag voor een deel van de betrekking niet ontvankelijk heeft verklaard, en zij zouden die jurisprudentie, indien voorhanden, graag als bijlage bij de nota naar aanleiding van het eindverslag toegevoegd willen zien.

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met belangstelling en waardering kennis genomen van de memorie van antwoord. Zij konden zich met het merendeel van de gegeven antwoorden verenigen, maar wensten op een aantal aspecten nog nader in te gaan.

Het belangrijkste punt van discussie blijven voor hen de criteria, op basis waarvan het tweegradenstelsel wordt gelegitimeerd, temeer waar deze indeling in twee bevoegdheidsgraden tevens als grondslag zal dienen voor de hoofdstructuur van de lerarenopleiding.

Op hun vraag waarom een driegradenstelsel schoolorganisatorisch een complicerende factor is antwoorden de bewindslieden terecht dat hoe nauwer de bevoegdheidsvereisten worden omschreven, hoe minder speelruimte de school heeft ten aanzien van de inzetbaarheid van haar leraren. Hieruit concludeerden de leden van de C.D.A.-fractie, dat een flexibeler inzetbaarheid een van de redenen is geweest om het driegradenstelsel terug te brengen tot een tweegradenstelsel.

Zij merkten vervolgens op dat dat wellicht zou kunnen leiden tot een stelsel zonder graden. De bewindslieden wijzen die gedachte af om voor hen voor de hand liggende redenen, samenhangend met de kwaliteit van het onderwijs.

De leden van de C.D.A.-fractie onderschreven de opvatting dat het ontwikkelingsniveau van de leerlingen in de bovenbouw vereist dat het kennis- en vaardigheidsniveau van de leraren voor die leerjaren van adequaat gehalte dient te zijn, en dat dat niveau praktisch steeds hoger zal liggen dan in de onderbouw. Niet zo zeker is dat de kwaliteit van het onderwijs in de onderbouw er niet bij zou winnen indien ook daar het kennis- en vaardigheidsniveau van de leraren in een eerstegraadsopleiding zou zijn verworven. Belangrijker leek hen de vraag of in de eerste drie leerjaren van het voortgezet onderwijs niet een veel hoger niveau van pedagogisch en didactisch/methodisch vermogen wordt vereist dan in de bovenbouw. In de samenvatting van de drie belangrijkste argumenten uit het rapport-Hanselman, voorzover daaraan in de Memorie van Toelichting wordt gerefereerd, wordt aan dat aspect hoegenaamd geen aandacht besteed. Het ontwikkelings-psychologisch criterium beperkt zich niet tot het aanbrengen van leeftijds grenzen; het houdt zich vanzelfsprekend bezig met de totale persoonlijkheidsstructuur van het kind in zijn verschillende leeftijdsfasen, inclusief het hanteren van de pedagogische situatie en de leerpsychologische implicaties. Het spreekt, aldus deze leden, voor zich dat daaraan in de lerarenopleiding op adequate wijze aandacht moet worden besteed. Dat een dergelijke opleiding noodzakelijk tot twee niveaus zou moeten leiden is voor deze leden geen uitgemaakte zaak. Zij hadden daarvoor tenminste in de beantwoording van hun vragen onvoldoende argumenten gevonden.

Zij vroegen zich af of hieromtrent niet meer onderzoek zou moeten worden ondernomen. Zij stelden een reactie op het gestelde probleem zeer op prijs. Zij hadden begrip voor de omstandigheid dat in zeer specifieke gevallen het pedagogisch-didactische aspect met enige soepelheid moet worden beoordeeld, bijv. bij de zgn. 114-verklaringen. Kan echter een dergelijke souplesse ook voor een vak als medische notities in het M.D.G.O. en in het hoger beroepsonderwijs, zoals H.B.O.-j en H.B.O.-b gelden?

De vanzelfsprekendheid waarmee de medicus de lesbevoegdheid ontvangt kan niet ontleend worden aan aangeboren aanleg. In verband met het verdwijnen van de derdegraadsopleidingen vernemen de leden van de C.D.A.-fractie graag of deze opleidingen ook tweedegraadsbevoegdheden lesgeven. Zo ja, over welke aantallen gaat het, en is voor deze leraren een overgangsregeling te verwachten? Met de opmerking dat een simpele omvorming van de derdegraadsopleiding naar een tweedegraadsopleiding volstrekt niet de bedoeling is waren de leden van de C.D.A.-fractie voorlopig content; zij wachten benieuwd de aangekondigde notitie af.

De regeling zoals die thans bij nota van wijziging voor de studenten aan derdegraads M.O.-opleidingen is getroffen, heeft de instemming van deze leden. Voor de leden van de directie wordt naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie terecht de eis van het hebben van lesbevoegdheid, zij het in beginsel, gehandhaafd. Zij vroegen zich echter af waarom tevens geëist wordt dat men bevoegd moet zijn voor een vak dat aan school gegeven wordt zoals Artikel I A 4 aangeeft. Het kan voorkomen dat men bevoegd is voor een vak dat toevallig in het jaar van de vacature niet gegeven wordt, maar een jaar later wel. Wat is dan de rechtvaardigingsgrond van de betreffende eis?

De bewindslieden stellen bij nota van wijziging de invoeringsdatum op 1 april 1985, omdat 1 januari niet haalbaar is gebleken. Hebben zij daarbij bewust niet met de ironie van het lot gerekend? De gegeven argumenten met betrekking tot het regelen van de bewijzen van bekwaamheid bij Algemene Maatregel van Bestuur verdienen vooralsnog het voordeel van de twijfel. De leden van de C.D.A.-fractie wensten niettemin geïnformeerd te worden over het resultaat van het overleg hierover in het Georganiseerd Overleg.

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met instemming kennis genomen van hetgeen de regering opmerkt naar aanleiding van het advies van de inspectie over de voorwaarden waaronder een tweedegraadsdocent kan

worden ingezet voor eerstegraadslessen. Deze opmerkingen geven een aannemelijke verantwoording voor de maatregel. Het feit dat de eerstegraadsleraar gemakkelijker inzetbaar is voor een bevoegd gezag dan een tweedegraads is geen wezenlijk argument, omdat het kenmerk van de eerstegraadsdocent juist is dat hij voor beide graadsniveaus bevoegd is, de tweedegraadsdocent echter niet. Overigens konden zij met de maatregel instemmen.

Het had de leden van de V.V.D.-fractie bevreemd, dat de regering de memorie van antwoord begint met de opmerking dat zij uit het voorlopig verslag afleidt dat de fracties in het algemeen positief stonden tegenover het onderhavige voorstel van wet.

Hoewel deze leden in beginsel niet ongenegen waren hun medewerking te geven aan de invoering van een twee gradenstelsel in het voortgezet onderwijs, hadden zij in hun bijdrage aan het voorlopig verslag niettemin op een aantal punten zulke grote bezwaren tegen onderdelen van de voorgestelde wettelijke regeling naar voren gebracht, dat zij tot de slotsom waren gekomen hun definitief oordeel te laten afhangen van de op hun opmerkingen en bezwaren te geven reacties van de zijde van de regering. Daarin waren zij zeer teleurgesteld.

In hun bijdrage aan het eindverslag wensten de leden van de V.V.D.-fractie de indeling te volgen, die de regering in de memorie van antwoord had aangebracht. Om die reden wensten die hier aan het woord zijnde leden allereerst stil te staan bij de onderwijskundige onderbouwing. Het viel op, dat de regering zelf opmerkt, dat het ontwikkelingspsychologische criterium bij uitstek arbitrair is, en dat hiermee een kunstmatige grens wordt getrokken in een in werkelijkheid geleidelijke psychologische ontwikkeling; een ontwikkeling die niet alleen van leeftijden afhankelijk is, maar bovendien nauw samenhangt met ontwikkelingsvorderingen van individuele leerlingen, waarop de indeling van ons onderwijsgebouw voor een belangrijk deel gestoeld is, en die de leden van de V.V.D.-fractie aanleiding had gegeven bij de behandeling van de HOS-nota op 25 juni 1984 in de Tweede Kamer bezwaar aan te tekenen tegen het niet meer tot het eerstegraadsgebied rekenen van de leerjaren twee/drie VWO.

Het ontwikkelingspsychologisch criterium mag dan niet als enige maatstaf zijn genomen, het heeft de discussie over de inrichting van het voortgezet onderwijs, en – hoewel formeel losgekoppeld – de invoering van het twee gradenstelsel wel beheerst. Het is in dat licht bezien de vraag waarom de grens zo exact moet lopen langs de scheidslijn van dezelfde leerjaren in alle schooltypen, alsof de keuze voor een bepaald schooltype op zichzelf al niet meebrengt dat ontwikkelingspsychologische criteria anders kunnen (komen te) liggen, waarbij de relatie tussen ontwikkelingspsychologische criteria en niveau van over te dragen kennis en vaardigheden nadrukkelijk aan de orde is.

Bovendien doet de zo strak getrokken horizontale grens onrecht aan de noodzakelijke longitudinale opbouw van de leerstof, waarvan het niveau ook weer afhangt van het schooltype en de daarbij behorende kwalificatievereisten van de docenten. Deelt de regering die opvatting?

«Kortom: de leden van de V.V.D.-fractie bleven moeite houden met de rigide getrokken grens. Niettemin waren zij de regering erkentelijk dat in het kader van het definitieve HOS-akkoord het opslagpercentage voor de eerstegraadslessen in de klassen 2 en 3 VWO was verhoogd van 12 naar 16%.

Voor hen was de verhoging van dit percentage van belang uit een oogpunt van kwaliteit van het onderwijs. Zij hadden daarbij expliciet niet het oog gehad op de samenhang tussen de vergroting van de eerstegraadsformatie in 2/3 VWO, en de regeling voorgesteld in artikel 35a; namelijk om tegemoet te komen aan een zo flexibel mogelijke schoolorganisatie. De leden van de V.V.D.-fractie bleven de regeling zoals voorgelegd in artikel 35a pertinent afwijzen. Zij zagen hierin een aantasting van de kwaliteit van het onderwijs, en achtten deze niet logisch in het licht van de vergroting van het tweedegraadsgebied.

De leden van de V.V.D.-fractie dankten de regering voor de uitvoerige wijze, waarop in de memorie van antwoord is ingegaan op de gestelde vragen en gemaakte opmerkingen terzake van de indeling van het MBO. De leden van de V.V.D.-fractie deelden de opvatting van de regering, dat het MBO vraagt om een flexibele oplossing en dat er uitzonderingen getroffen moeten worden op de hoofdregel, hoe die ook moge luiden. Gegeven het door de regering zelf aangebrachte onderscheid had zij de logica niet aan haar kant bij het bepleiten van het onderbrengen van het MBO in de tweede fase.

Juist gelet op het gegeven dat voor het MBO een salarisniveau was vastgesteld dat het ook daadwerkelijk mogelijk maakt universitair afgestudeerden als docent aan te trekken, waar de regering bij de vaststelling van dit niveau toch ook rekening mee moet hebben gehouden, sloot de V.V.D.-fractie zich aan bij de opvatting van de Onderwijsraad, dat «de naar voren gebrachte argumenten bij het vaststellen tussen eerste- en tweede-graadsbevoegdheid pleiten voor de algemene eis van een eerstegraadsbevoegdheid voor het MBO». Een algemene eis waarop ook in de visie van de V.V.D.-fractie uitzonderingen mogelijk moeten zijn.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden in algemene zin met instemming kennis genomen van de opmerkingen onder § 3 «Overgang van oud naar nieuw». Zij ontvingen graag een overzicht van de nieuwe «regeling bewijzen bekwaamheid OWVO», met daarbij gevoegd een overzicht van de verschillen tussen de oude en de nieuwe regeling.

De hier aan het woord zijnde leden waren benieuwd te vernemen wanneer de afzonderlijke notitie, waarin de regelgeving ten aanzien van inhoud en structuur van de lerarenopleidingen nader zal worden ingevuld, bij de Kamer zal worden ingediend. Zij drongen aan op spoed. Zij zagen in dat kader tevens de in de memorie van antwoord aangehaalde evaluatierapportage gaarne tegemoet.

De leden van de V.V.D.-fractie wensten nog stil te staan bij de verplichting van leden van het directieteam om over een onderwijsbevoegdheid te beschikken behoudens uitzonderingen.

Juist gegeven het feit dat de aan een directieteam opgedragen hoeveelheid lessen onderling uitwisselbaar is, hetgeen tot gevolg kan hebben dat niet alle directieleden les behoeven te geven, pleit ervoor de beslissing of een lid van een directieteam zal worden getrokken die niet over een onderwijsbevoegdheid beschikt bij het bevoegd gezag te laten en niet de minister daarvoor een ontheffing te laten geven. Het gaat om versterking van het management. Daarover moet het bevoegd gezag zich beter een oordeel kunnen vormen dan de minister, zo meenden deze leden.

Afrondend meenden de leden van de V.V.D.-fractie te moeten stellen, dat op enkele hoofdonderdelen hun zorg in het geheel niet was weggenomen, nog afgezien van het feit dat de argumentatie op andere punten weinig doordacht overkwam. Zij gingen ervan uit dat de regering hieraan in de nota naar aanleiding van het eindverslag terdege aandacht zou besteden.

De leden van de fractie van D'66 spraken hun waardering uit over de memorie van antwoord bij het onderhavige wetsvoorstel. Deze leden betreurden het dat de minister als ontwikkelings-psychologisch criterium voor de onderwijskundige onderbouwing van het twee-gradenstelsel de leeftijdsgrens van de leerling hanteert, terwijl hij zelf deze keuze arbitrair noemt. De aan het woord zijnde leden achtten het kennis- en vaardigheidsniveau van de leerling belangrijker, duidelijker en objectiever. Het was deze leden onduidelijk hoe de minister enerzijds de maximum salarisschaal – schaal 11 – hanteert voor leraren in het MBO, als zijnde een adequate honorering voor functies van academisch niveau en anderzijds van mening is, dat niet de eis gesteld kan worden alleen eerstegraads leraren – degenen met een universitaire opleiding – in het MBO toe te laten. Een andere reden

voor deze leden om slechts leraren met een eerstegraadsbevoegdheid aan te stellen in het MBO blijft voor hen de aantrekkelijkheid van een leraarschap voor mensen uit het bedrijfsleven. Juist nu in de nieuwe regeling de leeftijd geen rol meer speelt, zal een eerstegraads bevoegdheid met de overeenkomstige salariering voor hen de overstap uit het bedrijfsleven naar het onderwijs aantrekkelijker maken.

De leden van de fractie van D'66 vroegen zich verder af wat de rechten zijn van de leraren met een derdegraads bevoegdheid, nu deze bevoegdheid gaat verdwijnen. Zij zouden de minister willen vragen zich nog eens te buigen over bepaalde studiefaciliteiten voor leraren die voor de klas staan en hun tweede graad willen halen, en wellicht door de nieuwe regeling onbenoembaar worden of zelfs van de school moeten verdwijnen. Het was deze leden niet geheel duidelijk waarom de eis gehandhaafd blijft, dat een directielid zonder onderwijsbevoegdheid volgens de Wet op het voortgezet onderwijs niet benoemd mag worden, terwijl in de HBO-wet deze eis niet gesteld wordt. Deze leden zouden het bijzonder op prijs stellen wanneer de minister in zijn overwegingen zou willen betrekken, hoe het mogelijk is dat wat in de HBO-wet is toegestaan in de Wet op het voortgezet onderwijs onmogelijk wordt geacht.

ARTIKELEN

Artikel 34

De leden van de P.v.d.A.-fractie herhaalden dat een regeling van de bewijzen van bekwaamheid bij algemene maatregel van bestuur bij hen niet op overwegende bezwaren stuitte. Zij herhaalden echter ook dat rechtspositionele consequenties wel eens zeer groot zouden kunnen zijn, en vroegen daarom een reactietijd voor de Kamer van bijv. 30 dagen. In haar argumentatie gaat de regering uit van steeds toe te voegen nieuwe bewijzen van bekwaamheid en het daartoe nodige flexibele beleid. Echter, dat was het probleem niet voor de leden van de P.v.d.A.-fractie. Het mogelijke knelpunt ligt in de wijziging van bestaande bevoegdheden, mede in het licht van onderwijskundige ontwikkelingen. Weliswaar is er overleg in de Bijzondere Commissie, maar juist inperking van een bestaande bevoegdheid zou problemen kunnen geven. In geval van overeenstemming in het Georganiseerd Overleg zal ook de Kamer geen behoefte hebben te reageren. Echter daar waar rechtspositionele belangen in het geding zijn en geen overeenstemming bereikt wordt in het Georganiseerd Overleg zou een beroep op de Kamer in een tijdig stadium gewenst kunnen zijn.

De leden van de V.V.D.-fractie bleven zich verzetten tegen het regelen van de bewijzen van bekwaamheid bij algemene maatregel van bestuur. Zij bleven het onjuist vinden als de wet niet meer voorschrijft of omschrijft wat eerste- en tweedegraads bevoegdheid is. De voorgestelde procedure maakt de weg vrij voor veelvuldige veranderingen in bevoegdheidseisen en een excessief circulairebeleid zonder dat de Staten-Generaal haar oordeel geeft. Rechtsonzekerheid en bedreiging van onderwijskwaliteit kunnen eenvoudig het gevolg zijn. De hier aan het woord zijnde leden wilden er geen misverstand over laten bestaan dat zij, indien de regering aan haar voornemen zou vasthouden, steun aan het wetsvoorstel nadrukkelijk wensten te heroverwegen.

Artikel 35a

De leden van de P.v.d.A.-fractie waren niet overtuigd door de argumenten van de regering. Zij wezen er nog eens op dat nu in het HOS-akkoord maxima gesteld zijn aan over- en onderbevoegde lesers, controle gewenst lijkt. Zij wilden ook pleiten voor tenminste een meldingsplicht bij de inspectie, hetwelk minder ver gaat – en dat beseften genoemde leden wel – dan een dispensatieregeling.

Afgezien van het feit, dat zij niet inzagen, waarom een nieuw begrip als «onderbevoegde» werd geïntroduceerd, waar volgens de gangbare regels wordt geduid op een onbevoegde, meenden de leden van de V.V.D.-fractie dat de voorgestelde bepaling een kwaliteitsaantastende ontwikkeling te zien geeft. De memorie van antwoord had niets van hun zorg, verwoord in het voorlopig verslag, weggenomen.

Met een tijdige beantwoording van het voorgaande van de zijde van de regering, acht de commissie de openbare behandeling van dit wetsvoorstel voldoende voorbereid.

De voorzitter van de commissie,
Van Ooijen

De griffier van de commissie,
Teunissen